

Reisbrief 2 (12 december 2015)

Aan allen.

De meisjes(vrouwen) aan de overkant zwaaien en roepen.Het zal wel zo zijn dat ik ten onder ga aan hun meer dan dringende massagetechniek versierd met alle mogelijke commentaar op persoonlijk vlak.

Het moet dan maar eerst gebeurenTikken tegen mn billen (you lose your weight).Knijpen in mijn kuiten (tens muscle) Voelen aan mijn rechter arm (een prothese is tovenaarskunst enzovoort) Maar behalve de economie gesteund voel ik me toch stukken lekkerder na de tocht van afgelopen dagen.Voor het hotel staat i.p.v de altijd aanwezige kammen ect verkoper opeens een jongetje.

Papa is omgekomen bij de aardbeving en zoontje heeft ""het bedrijf"" overgenomen.Bij gebrek aan klanten staat hij er de hele dag te kleumen en niets te doen.Zijn omzet bedraagt per dag rond de 2 euro ,daarvan kan hij eten.zegt hij.Hij wacht en wacht op wat ??

De tenten drie straten verderop zijn weg,De mensen zijn ingetrokken bij familie en vrienden voor de winter,De regering heeft per gezin van de aardbeving 100 euro uitbetaald ,maar dat is natuurlijk niet voldoende om huizen te herbouwen en een winter te eten.Bovendien heeft de regering besloten dat huizen nu volgens een standaard gebouwd moeten worden.Welke standaard is uiteraard nog niet duidelijk.Nog steeds is de regering bezig met het vormen van een commissie die dan over alle donaties moet gaan beslissen!Het is 8 maanden na de beving en koud!

Veel initiatieven worden prive of onder leiding van de dorpen zelf uitgevoerd.De LIONS clubs doen daarbij veel goed werk in het voorzien van transportmogelijkheden.In een dorp werden de mensen met rijst en linzen betaald als ze mee bouwen en dat gebeurd dan ook massaal.

Als we die middag (het wordt al bijna donker door smalle straatjes zoeken naar wat een ouderenopvang moet zijn ,merk ik dat lopen in het donker voor ons Witten toch nog andere koek is dan voor Nepali.Mijn begeleiders huppelen in het pikdonker ,want de electriciteit is weer eens uitgevallen naar een huis dat achteraf staat in een volgestouwde buurt in Kathmandu.

De ama.s(oma,s) die er worden opgevangen zijn blij met een bezoek ,maar ik moet diep ademhalen bij de aanblik van hen allen .36 vrouwen ,gevonden langs de straten en wegen van Nepal in hun laaste levensjaren wonen in kamers met vijf/zes tegelijk .Tussen de bedden geen 50 centimeter.Voor allen samen een vies zittoilet en een wat schoner Op de hurken toilet.Geen douche.Gewassen wordt in een bakje water en een lapje.Geen licht of water en verwarming ,

De vrouwen zijn van vóór de registratie van personen ,hebben dus geen identiteit,Weten meestal niet hoe oud ze zijn of wanneer geboren, zijn verstoten door zonen en dochters en ergens gedumpt totdat ze gevonden werden door een bijzondere vrouw die hun lot heeft aangetrokken.

Eten wordt gedoneerd en dekens zijn er ook en dus zijn ze allemaal blij en vrolijk en willen gezellig op de foto..

Medische hulp is niet voorhanden en dat is de reden van mijn bezoek.We hebben besloten met onze Nepalese stichting dat dit tehuis een keer per maand een doktersvisite krijgt met medicijnen en indien noodzakelijk onderzoeken.

We zullen proberen een registratie in gang te zetten zodat we regeringspensioen kunnen ontvangen (vanaf 70 2400 rps(24 euro).Het is niet veel maar toch genoeg om de dames te voeden.

Mevrouw begint te huilen als ze hoort dat we hebben besloten haar huis in de screeningschema.s op te nemen.En dan ontdek ik in een hoek van de kamer met 8 bedden een meisje met een baby.Ze is hooguit 18 en de baby een maandje of acht.Uit de bus gezet door echtgenoot die liever een ander had en ze weet niet waar ze precies vandaag komt.Ze lijkt me Gurung,maar ??/Wat me opvalt is dat ze een nieuwe deken heeft die ze vol liefde over het kindje heeft gespreid.Gelukkig heb ik babykleertjes bij me(hotel) en volgende dag laten we kindje nakijken en vaccineren.

Voor mevrouw van het huis kon deze moeder er ook nog wel bij..

Contrast zijn de zakelijke besprekingen die in een gloednieuw kantoor plaatsvinden..Met vingerafdruk naar binnen en een geoliede machine komt op gang.In de bank bevinden zich kluisjes en bij die kluisjes zijn spiegels gemonteerd voor de dames die hun juwelen komen halen en daar kunnen testen of ze wel goed staan !!!Ook dat is Kathmandu ,alhwel ik deze dames nog niet ben tegengekomen,

Wel is er een voorstel in oprichting waarmee de vorige corrupte regering wordt aangepakt ,maar of dat ooit zover komt.

Maar dit terzijde .Het bankbezoek is niet voor niets.We gaan in BUSINESS,want de Nepalese stichting wordt geacht in 2017/18 financieel zelfstandig te zijn ...En dat is een plan!!

Nepali mensen worden ouder dan voorheen.was 20 jaar geleden de gemiddelde leeftijd nog 48 ,nu is dat hoger.Dochters en schoondochters zorgen voor moeders en vaders in huis.Hier kennen we geen bejaarden opvang of iets van die aard.Vooral de oude dames in de stad vervelen zich en dus...DAYCARE!Maar wel dicht bij het ziekenhuis.Nederland groeit naar minder zorg/Nepal groeit naar meer zorg.Enfin dat is het plan.

Care and Cure moet er invulling aan geven samen met de Development bank.En dat moet resulteren in centjes voor de rest van de programma,s.Spannend.

Nu er geen brandstof is fietsen de riksha,s zich de longen uit hun tengere lijfjes en doen goede zaken .Het is een fijne manier om niet te lange afstanden in Kathmandu af te leggen al moet ik zeggen dat enig gevoel voor evenwicht wel nodig is ,zeker als je nog drie tassen en een zak met sinaasappels bij je hebt.

Dus de weg terug laat ik me toch maar brengen met een motor dwars door Ktm.Koud en donker en tegenwoordig best wel griezelig gevaarlijk.Wat gevaarlijk betreft is het einde daarvan nog niet in zicht want na de maaltijd vervolgen we de tocht door Ktm met drieen op de motor i.p.v twee en natuurlijk zijn de pasagiers zonder helm.

Het dovenhostel kookt op hout en ze hebben de dahl bath gereduceerd tot een maal per dag en snacks.alle was hangt buiten te wapperen want het is zaterdag (de enige vrije dag in Nepal).De kinderen komen al aan gerend want de trilling van een auto voelen zij eerder dan dat wij dat horen.Gerda,s Ranjaani is een echte tiener geworden en de eerste van de klas.

Haar waslijst van dingen die ze hebben wil wordt dus steeds langer...horloge make up ect .Dat gaat dus even niet door .Ze krijgt zakgeld en doof arm of niet daar moet ze het mee doen.Mijn kerstgeschenk van verleden jaar (een televisie) is kapot.Moet ter reparatie want het is een van de weinige dingen die de kinderen hebben.Ze zitten op de grond voor de tv en kijken plaatjes en leren daarvan hoe de wereld in elkaar zit.

Alle kids een potlood ,een nieuwe tandenborstel en Elk een Mandarijn!!lachende en joelende gezichten want dat

is grote tractatie,Fruit is niet betaalbaar in een regeringskostschooltje.En dan natuurlijk fotootjes tot je een ons weegt.

Ook dit hostel krijgt de komend maand een medische check up van alle kinderen want elke zorg ontbreekt natuurlijk.Nepal kent geen ziektekostenverzekering .Zorg moet cash betaald worden en daarvoor is geen geld..

Onze Stichting voorziet wel al jarenlang in zorg die dringend noodzakelijk is voor alle kinderen.

Het is echt heel koud in Kathmandu en op weg naar Duhlikhel (1800 meter) zakt de temperatuur nog een graadje of wat.Bij de Action heb ik met Gerda jumpsuits gehaald voor Simon en Sudhiksa.maar wij volwassenen zitten echt te bibberen.

Voor de organisatie naar Rukum is haal wat planning nodig en tijd.Daarom maar tracteren op kapotte kip.Met Dinesh ga ik naar de kippenman.Een klein schuurtje met daarin kippen die gewoon geduldig zitten en pikken tot hun beurt eraan komt.Een grote teil met heet water en een meisje dat de kippen plukt nadat je de kip van het volume dat je hebben wilt hebt uitgekozen.Niks diepvrieskip .Slachten die hap ..in stukken hakken en een deel meenemen.In de kou buiten staat een rij van enkele wachtenden .De kip wordt niet gefileerd maar in ontelbare mootjes gehakt en die stukjes krijg je dan in een kommetje....Veel botjes maar lekker !!!

Als ik de volgende morgen op de motor terug kom in KTM staan kilometers lange rijen bussen klaar om te zien of ze benzine kunnen krijgen.De bussen die rijden zijn zo volgeladen tot op het dak dat er enkele bijna door hun voegen zakken.Mist hangt over de stad en het is vijf graden .Een hond ligt midden op een kruispunt en naast hem twee koeien.Er is bijna geen verkeer ,de economie is lamgelegd.Het ziekenhuis hoog in de bergen in Rukum vraagt Care en Cure te komen en assisteren bij noodzakelijke ingrepen,Maar we moeten dan wel de diesel betalen om de generator te laten draaien .Er is geen electriciteit en er wachten nogal wat vrouwen op hulp.

Verder is het onderwijs en preventieprogramma van CARE and CURE klaar en is aangeboden aan scholen in vijf districten ne inmiddels al in de toekomstige jaarplanning opgenomen.

Deze plannen worden al financieel gedragen door Care en Cure maar het gaat nog niet alleen.Structuur en leiding is een belangrijk punt van aanpak.

NEPTA (Nepali Physio association moet blijven aangesloten bij de wereldorganisatie en er is een wteede opeiding fysio in de planning!

De week is omgevlogen en met lege tassen (enkele cadeautjes uitgezonderd) maak ik alles klaar voor vertrek.

Het gaat niet zo goed met Nepal ,maar wel met onze organisatie ondanks alle problemen in het land .Ik dank iedereen die ons ondersteund en voor nu....Een mooie kersttijd voor jullie allen .Dank jullie wel.

Groet Mariet

\De Nepalese gemeenschap roept de vrienden van Nepal op om te komen protesteren tegen de Indiase grensblokkade in Den Haag

Ruim 3 maanden is de grens tussen Nepal en India hermetisch afgesloten voor goederenvervoer naar Nepal met als gevolg dat er in Nepal grote tekorten zijn ontstaan van o.a. medicijnen, levensmiddelen en brandstof. De sluiting van de grens die de Indiase (grens)autoriteiten stilzwijgend steunen, zorgt voor een grote humanitaire ramp in Nepal. Het land dat recentelijk zwaar getroffen is door de aardbeving, kan de huidige ramp nauwelijks het hoofd bieden.

Stukje uit Nepalese gemeenschap in Nederland